

ЩАСЛИВИЙ КОРИНЕЦЬ

Дивовижні.
Так називають везучих дітлахів. Похвала, наче медом полита на гарячі бісквіти. Але в родині Елли не вважали, що перехвалювати — це добре. Одяг попрасувала? Ліжко застелила? Тарілку помила? І найважливіше, чи не лізла ти в чужі справи, щоб ніхто не ліз до тебе?

Навіть зараз, під час найбільшої... найнезрівнянішої... найблискучішої події, що колись взагалі траплялася за всі одинадцять років життя Елли Дюран, її батьки далі буркотіли та казали їй, що робити.

— На вішаки все розвішала? Бабуся всі ці мантії власноруч прасувала, коли стара праска напартачила, — сказала її мама. — І щоб жодної зморшки!

Три джуджу-валізи висіли у повітрі посеред вітальні Дюранів, де всі речі Елли вже були акуратно розкладені та готові до огляду. Їхні сріблясті контури

сяjali, поки заклинання на щастя просочувалось в її пожитки.

— Так, мамо, — роздратовано відповіла Елла.

— Чаклун-каменя? — спитав її тато.

— Так, тату, — вона приклала руку до грудей, де прямо за блузкою був засунутий різьблений медальйон з обличчями її батьків.

— А плетені руки?

Елла показала на косметичку, де лежала воскова копія рук її матері:

— Авжеж.

Мама потягла Еллу за одну з її довгих косичок.

— Я не відпущу свою дитинку бозна-куди з такою неохайною головою. Я ж їх твоїм улюбленим стилем зачарувала. Пам'ятаєш, як їх робити? Їхню ранкову пісню?

— Так...

— Абріеле, люба, вона вже має все, що треба, — подивився тато поверх газети «Магічний Дріб'язок». Він постукав по своєму чорному капелюсі, від чого маленькі людські черепи, що оторочували його край, заусміхалися їй. — Нам треба рухатись.

Мама зітхнула:

— Себастьяне, я досі не впевнена щодо цього.

Це у вісімдесятимільйонний раз розпалило суперечку щодо майбутнього Елли в Інституті Аркан із Дивовижних та Моторошних Ідей.

Елла заткнула собі вуха. Вони все літо сварилися. Мама та бабуся хотіли, щоб вона залишалася вдома

та продовжувала вчитися у Заклинацькому Еколі у мадам Коллетт. Уся спільнота сперечалася, чи варто їй їхати. Але тато вважав, що вже час для нової пригоди, і вона була *більше ніж* готова залишити домівку.

Усі замовкли, коли бабусин улюбленець, півник Паон, прикрокував з ганку та закукурікав.

— Ану замовкли мені тут, чуєте? — прокричала бабуся через вікно. — Такий чудовий захід сонця псуєте! Друга лінія надто гучна. Забагато парадів цього року.

Елла приховала усмішку:

— А тепер можемо покласти мої валізи до машини?

— Ось і я! Ось і я! Ось і я! — її молодша сестра, Вінні, увірвалася до кімнати. Її маленька джуджу-валіза тяглася за нею, переповнена іграшками по самі краї.

Елла нахмурилася на неї:

— Ми ж говорили про це вже тисячу разів. Ти надто мала.

— Добре, але можу я знову побачити твого листа? — втупилася в неї Вінні. — Тільки тобі доведеться почитати його мені... Не люблю читати, — заскиглила Вінні.

— Тоді не побачиш.

— Я просто *подивитися* хочу, — заканючила сестричка.

— Ми ж домовлялися.

— Ну гаразд! — тупнула вона крихітною ніжкою. — Гаразд!

Елла розслабила руку та, зітхнувши, відпустила листа. Вінні мацала чорний, як ніч, конверт, ніби то був шматок торта «Колібрі», зі слиною в роті, готова його проковтнути. Вона нахиляла його праворуч та ліворуч і дивилася, як він блискотить, та верещала, коли п'ять символів на конверті блимали. Око підморгувало, рот усміхався та язик висовувався, вухо ворушилося, крихітна рученька махала, а маленьке серденько пульсувало. Для Елли це також була улюблена частина.

П'ять Еталонів Дивовижництва.

Вона вже не могла дочекатися, щоб дізнатися, що в ній дивовижного, та приєднатися до групи згідно зі своїми талантами.

Вінні вщипнула печатку зі зоряного пилу та відкрила її, потім почала читати.

Елла ніколи не забуде, як чудово воно звучало. Її особисте запрошення. Її особистий шанс стати Дивовижницею.

— А як можна отримати диво? — спитала Вінні.

— З ними народжуються. Вони передаються у родині чи спільноті... — тато кахикнув. — А ще багато моїх знайомих Дивовижників обрали своє диво.

Елла розвернулася:

— Я не читала про таке...

— Ще багато дізнаєшся, маленька, — тато повернувся до своєї газети.

— А моє яким буде? — із цим питанням Елла гралася все літо.

— Дивозакляття, звісно, — відповіла мама так, нібито не було там взагалі чого вирішувати.

— А тут і купони є. Бачила? Вони рухаються, і цифри змінюються, начебто вони б'ються між собою. Цей каже, що пропонує найдешевші банки з погодою... Чекай! Ні, тепер цей, — у Вінні розширилися очі.

Елла була в захваті від метушливих купонів та їхньої постійної бійки. Тепер найдешевшими астролябіями хизувалася «Суперова Крамничка Сандг'я», а ціни від «Казкового Кіоску Вудфолка» розлочено блимали.

— Я теж хочу поїхати, — благала Вінні. — Хочу диво. Може, я зможу говорити з русальством.

Елла забрала запрошення назад:

— Нічого тут не псуї, гаразд?

Тато стрільнув поглядом в Еллу та підняв Вінні у повітря, наче вона важила не більше за кульку шоколадного морозива.

— Цвіркунчику, за якихось п'ять років і тебе ось так збиратимемо. У ту ж мить, коли тобі стукне одинадцять.

— Якщо все буде гаразд... — ледь чутно прошепотіла мама, та Елла вирішила не звертати уваги.

Авжеж, усе буде добре. Ліпше за добре. Навіть блискуче. Насправді дивовижно.

Вінні засопіла та занурилася обличчям у татову сорочку. Його жаба-компаньйон, Грено, заквакала, поки вилазила з кишені, та заплуталася в його

довгих дредах, а мамин огрядний алігатор, Гумбо, прошмигнув до кімнати і почав обнюхувати відкриту джуджу-валізу Елли, наче саме його тут і не вистачало.

— Він справді у небі? А як він там літає? Інститут не занадто важкий, щоб літати? — питала Вінні. — А Дивовижці — вони які? А можна нам до їхніх міст?

— Ти все побачиш, любонько, — намагався заспокоїти її тато. — Все побачиш.

Елла подивилася на свою сумку, переповнену всіма дослідницькими роботами, що вона проводила влітку у Гріотарні, слухаючи всі ці книжки та чіпляючись до гріотів, аби ті розповіли їй усе, що знають, про Дивовижників та їхній Навчальний Інститут. Мама й тато спілкувалися з дуже небагатьма Дивовижниками, тож вона знала значно менше, ніж хотіла б.

— Заклинання — це не дивовижництво, це точно, — прокричала бабуся з ганку, сміючись. — І жити отам, на горішньому небі, як вони, — це вже точно неприродно.

Елла міцно заплющила очі та відпустила свою уяву. Все літо вона мріяла про те, що там в Інституті. Але вона читала, що інститут змінював свій вигляд щороку, так само, як і місцеперебування. Передивляючись старі брошури, дівчинка помітила, що інколи він мав вигляд музею мистецтв, подеколи — гранд-готелю, зрідка — табору, а найчастіше — школи-пансіонату. Еллі було цікаво, який вигляд він матиме на цей раз.

Батьки розповіли їй усе, що знали, про Навчальний Інститут Аркан, бо вони *так само* ніколи там не були. Ніхто із Заклиначів досі не бував Дивовижником.

До Елли.

Дивовижники народжувалися із дивами, світлом всередині них, яке дозволяло їм робити магічні речі. Вони жили на небі, подалі від позбавлених магії пласнів... та звичайних Заклиначів.

Вони були точно різного стибу.

Заклиначі народжувалися з глибокою темрявою всередині, що дозволяла їм застосовувати чари та тяжіла до мертвих у Потойбіччі. А тепер Елла першою з них піде навчатися, а коли складе всі іспити, першою з них увійде до Дивовижницької спільноти. Офіційно. Родина нею пишатиметься. Особливо тато.

Серце Елли билосся так, нібито в її грудну клітку потрапив світлячок. Вона почувалася готовою до всього.

Мама востаннє подивилася у джуджу-валізи Елли, потім схвально кивнула, а її очі пом'якшали. Елла помахала рукою через двері, і вони зачинилися. Вона пробурмотіла закляття закриття, якого її навчила мама, щоб упевнитися, що все надійно триматиметься.

— Прошу до червоної машини, — скомандувала Елла.

Вони блимнули та промчали через кімнати в глибині будинку.

Бабуся пришкутильгала з веранди:

— Дай-но мені трохи медку, перш ніж поїхати.